

SILVIN SARDENKO:

GORSKI VIRI IN VERZI.

Koča pod goró.

Med temnimi smrekami življenje poteka mi. Ko vela ženica na palico krivo, na skalo se sivo	naslanjam težkó. In med pajčevine zapletla spomine srebrne sem vse.
--	--

O, včasih je marsikdo pod streho prihajal to: ko stari je logar s preljubljeno ženko in lepo mladenko pri nas domoval.	O, včasih sem marsikdaj zaslišala kak smehljaj: ko v oknih so mojih se nageljni vili in daleč rosili ljubezenski vonj.	A leta potekajo, in kose posekajo, kar cvete na svetu... Moj logar in ženka in zala mladenka, vsi v grobu ležé.
---	---	--

Le zame ni smrti mar. V samoti samotna stvar umiram počasi. Ubožica stara čez zimo nemara se zgrudim na tla.	Le okence malo ne bo mi razpalo, ker rado je vedno sprejemalo v sobo nebeško svetlobo, odkar jo pozná.
---	---

Mamka so se ti zmotili...

Ti ledeni mrtvi vir, jaz sem tebe že poznal, ko si se še blagih dni kakor dete radoval.	Pravili so, da boš videl daljne kraje, daljni svet; a iz rojstne si ravnine stopil komaj eno ped.
--	--

Ko so te še mamka gora v mehki strugi zíbali in o tebi blagonosen tir in tek ugíbalí.	Upali so, da boš nosil čolnič, ladjo, parobrod; pa si težko list odnesel, ki ti padel je na pot.
--	---

Mislili so, da boš kmalu šumnim mlinom gospodar; ali valčki niso tvoji mlina videli nikdar.	Sklepali so, da z mogočnim morjem se pobratil boš; ali danes spiš brez bratcev sredi teh ledenih rož.
--	--

Menili so: pri srebrnih ribah zbiral boš srebro; a v naročje komaj belih kamenčkov nabral si sto.	Mamka so se ti zmotili, kakor sem se zmotil jaz, ko sem čakal solčnih žarkov, in pričakal zimski mraz.
--	---

Beračica Bajda.

Odkar po trdem svetu trdi berem kruh,
presanjala sem vsako sveto noč
pod toplo streho, in božični duh
nasproti mi je dihal z jaslíc kotnih,
poln žarkov milih . . . mehkih in dobrotnih,
da sem hotela kakor davne dni
zapeti pesem blažene noči . . .

Nocoj pa so me sredi silnih rev
poslali semkaj med živino v hlev.
Sirota nimam nič in nisem nič —
zatorej vsak me plah od sebe sili:
„Le beži, da ne bomo kaj dobili!“ . . .
Sirota nisem nič in nimam nič,
kaj bi jim mogla dati, res ne vem — — —

A hvaljen bodi Bog! — Ne bom tožila,
dasi med brate in sestré ne smem;
samo da so me dali med živali,
nocoj ne bodo snežci me zapali . . .

Kajneda ti pa, liska dolgoroga,
ne plašiš se me, dasi sem uboga,
in tam v ogradi lepi telek tvoj
pred mrazom trese se — ne pred menoj!?

Kaj bi se bala? Jaz sem pastirica
priromala sem v betlehemeski hlev
pogledat, če je ljubljena Devica
že položila v jasli Detece.

Saj če se stari Bajdi prav dozdeva,
da mora biti sredi tega hleva
rojeno Detece šele nocoj . . .

A vidim: jasli so še prazne v kotu,
in Jožef je z Marijo še na potu;
no kmalu bosta tukaj, se mi zdi,
saj bo že menda skoraj polnoči.

O sveti, sveti Bog! sta že pri vratih,
v smehljajih božjih in sijajih zlatih.
O srečna Bajda, da sem mogla prva
zazreti Sinka z ljubljeno Devico
in da sem prva pokleknila predenj.
To gledal jutri svet bo radoveden,
ko bo to slišal čudežno novico . . .

Marija v jasli Detece polaga,
nocoj ji zadnja slamica je draga.

In Sinek joka na tem hladnem svetu,
ko se po rajskem toži mu Očetu.
In Jožef z levo gladi brado svilno
oj brado svilno, lepo in obilno,
z desnico jasli pozibava verno,
počasi . . . lahno . . . prav enakomerno . . .

A ti si truden, ljubi Jožef moj,
predolga danes pot je bila tvoja!
Počij, počakaj malo in postoj,
jaz ti bom Sinka zíbala nocoj.

Oj, stara Bajda zíbala
že dosti sem otrok,
a še noben, a še noben
ni bil tako ubog,
ko ti si Dete moje,
ti vsemogočni Bog . . .
Kakó so solze drage,
kako je sladek jok,
ko vidim, da si jokal
še ti, moj večni Bog.

A ti že spiš — — —
ne smem te drámiti,
ne smem —
Na sveto čelce sveti križ
naj še ti naredim;
še enkrat naj ti jasli
zazibljem prelahnó,
tako . . . tako . . .
in sem in tja,
tako mehko . . .
o da — — — — —

*

Ko zjutraj liski so prinesli klaje,
zamukala je liska z mučnim glasom.
A tamkaj v mokrem kotu tik ograje
ležala Bajda je na gnojni slami
in jasli je oklepala z rokami.
A v jaslih Deteca ni bilo več:
Preskrbni Jožef s sveto je družino
odromal daleč v pravo domovino
in staro Bajdo vzeli so s seboj . . .

Res nismo v zori zlati...

Pri sveti Katarini
na borovi planini
zapeli so zvonovi
oj žalostno takó.

Pri mlinarju na bregu
pa mlada je Martina
od bridkega spomina
povešala glavo.

In prašala je mater:
— Preljuba moja mati,
čemu zvoné zvonovi,
saj nismo v zori zlati,
ni poldan, ne večer?
A če zvoné v gomilo,
zvoniti ni jim treba:
nobenega pogreba
ne vidim jaz nikjer.

In mati so si nekaj
z jesenskih lic otrli
in hčerki so ozrli
v pomladni se obraz:
— Čemu pojó zvonovi,
ni treba vpraševati!
Res nismo v zori zlati,
ni poldan, ni večer.
A morajo zvoniti:

Nedolžnost tvojo belo,
prezgodaj ovenelo,
k pogrebu spremljajo...
Vse solze tvoje vroče,
vse kaplje rek deročih,
vse rose trav cvetočih
ne oživé je več!

Kako sem te svarila:
Martina, oj, Martina,
ne trgaj rožmarina
za kratek čas nikomur!
A nisi prevesela

umeti me hotela —
In danes drug nobeden,
le ti jih slišiš peti
in moraš jih umeti,
zvonove žalostne...

„Kruhek spi.“

Sneg za snegom pada v sneg;
suhe veje pokajo —
V sobi hodi lakota,
otročiči jokajo:
Dajte, draga mati vi,
kruha nam odrežite,
lakoto privežite,
da ne bo nas mótila!

— Otročiči ljubljeni,
kruhek spi že celi dan,
celi dan in celo noč,
veš je truden in zaspan.

Vstani ... vstani kruhek naš,
sladki ... dobri kruhek naš,

da te bodo rezali,
lakoto privezali
naša draga mamica!

Kruhek je prtrdno spal,
prebuditi se ni dal...

Otročiči tožijo:
Kruhek nima več srça;
zapovejte, mati vi,
naj se prebuditi dá!

— Otročiči ljubljeni,
klicali ste ga preveč,
pa ste ga prestrašili
in ste ga preplašili —:
kruhek šel je — ni ga več...

SILVIN SARDENKO:

GORSKI VIRI IN VERZI.

Izliv iz zapuščenega srca.

1.

V oknu posedala,
k nebu je gledala,
kak so visoko tam
zvezdice vse.

Zvezdice blažene,
varno zastražene,
kdo bi vas trgati
mogel, oj kdo!

Jaz pa pod vami sem,
daleč pod vami sem,
dušo mi trgajo
bridke reči.

Dala sem prstan zlat,
godec in drug in svat,
vsi so že čakali
sladkega dne.

Cerkev ozaljšana,
miza podaljšana,
vse je pripravljeno —
ženina ni — — —

2.

Zakaj si prstan vzela, zakaj,
ko vedel si, da najin
ne more biti rožni maj?

Kaj si prisegat hodil k nam,
ko vedel si, da vedno
ljubezen sili te drugam?!

3.

Nebo in svet, oba že vesta
da bila tvoja sem nevesta.
O meni, mislim, govorita,
kjerkoli dva po cesti gresta:

Glej, ta-le v našem je ohribju
med zapuščenimi že šesta . . .
Najrajši bi, da bi na mestu
zagrnila me bela cesta!

4.

Pri cerkvi svete Ane
dokaj leži grobov,
še več ljudi v grobovih —
in spet en grob bo nov.

Tja noter pojdem kmalu
po svoj poročni dan,
in štirji bodo balo
zanesli mojo vanj.

Zvonovi bodo godci,
moj drug bo temni mrak,
pogrebci bodo svatje,
in ženin — mir sladak.

A ti, moj dragi, pridi,
da boš za tega vsaj,
ki gleda izza vogla
na ženitninski raj.

Ni treba, da bi jokal,
pobožno se odkrij
in zmoli par iskrenih
„češčenasimarij“.

5.

Ljubila sem tvoje modro oko
in mislila, da mi bo zvesto
kakor modro nebo.

Ljubila sem tvoj mladostni obraz
in mislila, da bo miloten
kakor majnikov čas.

Ljubila sem vsako tvojih besed
in mislila sem, de je slajša
kakor grozdje in med.
Ljubila sem tiho
kot vrelec z visokih gora:
nalahno poteka
in vedno močneje šumlja.

6.

Ne smem stopiti več
na ljubljene livade,
ko cvetejo v cvetočih krasih!
Preživa in prebridka
v srce mi žalost pade:
kako je bilo včasih,
kako je pa sedaj.

Nekdaj sem cvetke trgala
do nežnih mehkih korenin,
da sem jih tudi v zimskih dneh
gojila v lončkih za spomin
od blažene pomladi
na ljubljene livadi.

Sedaj nekdo je rože moje
pobral iz srčnih globočin,
a zanje lončkov ni nobenih,
da bi jih vzeli za spomin
od blažene pomladi
na ljubljene livadi.

7.

Še tista drobna zvezdica,
ki je doslej svetila v hram,
še tista me je pozabila
in skrila se je kdovekam.

Še moja mala sestrice,
nedolžna naša Danica,
me več ne ljubi —: morda ve,
da je zapala slanica
mladostne moje dni.

8.

Zakaj sem misli svoje
tako zapletla vate!
Če solnce žarke svoje
zaplete v mehke trate,

pa travica mu slednja
kristale vrne zlate.
Oj ti pa meni vračaš
le solze prebogate . . .
Pa ko bi ti jih jokal!
Le jaz jih jokam zate —
Zakaj sem misli svoje
tako zapletla vate!

9.

Na vasi črna dremlje noč.
Zaprle so oči se tvoje,
zaprle so oči se moje,
zaspale rade bi oboje —
a moje kar ne morejo.

Za hišo teče Bistrice.
In čudno se ji to dozdeva,
da še pri meni lučka seva,
ko že je sedem ur od dneva,
do dneva le še uri dve.

Ne čudi se mi, Bistrice!
Ko sama ne zaspíš nikoli,
po bregu vedno tečeš doli:
še srcu mojemu dovoli,
da je nemirno kakor ti.

10.

Še grlica iz ozke kletke
zasmeje se mi redkokdaj,
da ne predrami mi spomina
na moj nekdanji nasmehljaj.

Rezedice na oknu mojem
počasi se razcvitajo,
da s cvetjem lepe sreče moje
nekdanje ne očitajo.

Poglej, še tisto me tolaži,
kar utolažiti ne zna . . .
In ti! Le „da“ bi hotel reči —
a ti si človek brez srca.

11.

Polomljena je brvica,
ki hodil k meni si po njej,
in Bistrice narasla je,
da skoraj ne pozna več mej.

Če spet čez brvico bi šel,
gotovo bi ti bilo žal!
znosila bi se nad teboj,
da bi v globoko vodo pal.

A jaz ti tega ne želim.
Le živi vrsto srečnih let;
spominjaj se še mene kdaj,
ko vidiš kje odtrgan cvet.

12.

Jaz se te bom spomnila,
marsikdaj in marsikje:
ko bom kosce videla,
ki po travnikih kosé;
ko bom lovca slišala,
ki po šumi nosi strel;
ko bom zrla jastreba,
ki je drobno ptičko vjel ...

13.

In dasi bridek bo spomin,
ne bo mi v srcu vstala jeza.
Natihem žalovala bom —:
med temnim drevjem bela breza
tako žaluje vrh planin.

14.

Ko pojdem mimo tistih borov,
kjer sva si s toplimi pogledi
zažgala ogenj v srčni sredi,

oj takrat, moj nezvesti, vedi
poslala vérna vzdihá dva
do milostnega bom neba:
in prvi vzdih naj sreči tvoji
in drugi moji naj velja.

15.

Pridi, ptiček samotarček,
tudi tebi vzet je parček,
pridi, bova jokala!

— O, imel sem krasen parček
gnezdo, čedno kot peharček,
pa ga nisem hotel več.

Prosta srca, prosta krila,
to je prava sreča mila,
pridi, bova rajala!

16.

Nikar se, mati, ne hudujte,
za sveti maši dve darujte
preljubemu svetniku
Antonu pomočniku.
Če bo mu prošnja moja draga,
gotovo mi Anton pomaga
iz žalosti globoke
do radostne poroke;
a če bi boljša bila zame
samota samotarke same,
izprosil mi bo sveto zbranost
in v božjo voljo tiho vdanost.

SILVIN SARDENKO:

GORSKI VIRI IN VERZI.

Izliv iz utolaženega srca.

1.

K meni v sobo gleda,
sključena in bleda,
pepelnična sreda.
In me nagovarja:
Mir s teboj, devica!
Tožnega si lica
letos kakor lani.

O, razumem žalost!
Prstan, pas in venec,
same dragotine —
pa ti zaročenec
kakor sen izgine . . .

Da te utolažim,
deva moja mila,
te bom pepelila
z oljkinim pepelom.

Kaj ti hoče venec bel,
ko si vendarle pepel;
kaj ti hoče prstan drag,
ko si le nevreden prah;
kaj ti more svilen pas:
kmalu bo zazvonil čas,
ko se spet povrneš v prah.

2.

Oj, kolikrat
pomlad bo morala nastlati
zelenih trav po tisti trati,
ki šel po njej si vasovat,
oj, tolikrat . . .

Enkrát samó
pomlad naj pride čez goró,
in spet bo lišček mi zapel,
kako na svetu je lepo
enkrát samó:

Dokler nedolžno med seboj
praznujeta poročni dan
nevesta — ljubljena mladost
in ženin — ljubi samski stan.

3.

Kadar vidim mlado ženo,
kak umira ji v očeh
zadnja solnčnojasna misel
o zakonskih njenih dneh,
kak upadlega ji lica
radost ne razvneha več,
prstan vrlega ji prsta
tesno ne objema več,
kak se ji med zlate lasce
že srebrni družijo,
in poročni beli prti
za plenice služijo —

Kadar vidim tako ženo,
takrat moja duša ve:
taka žena mimo deve
kakor noč je mimo dne.

4.

Izvedela sem o Ivanki,
o dražestni nekdanji znanki,
kako da se je v novem stanu
postarala,
kako se je nad novim domom
ovarala.

Na tihem si obraz zakriva,
da mož ne zna,
li joka se mu gospodinja,
mar se smehlja.

Na skrivnem gre na bližnji holmec
premnogokdaj:
oddaleč belo jo pozdravlja
domači kraj.

Odtamkaj cerkev jo domača
prijazno zre — — —
Ah! cerkev še je kot devica,
Ivanka pa ni več dekle.

Na tihem si obraz zakriva,
da mož ne zna,
li joka se mu gospodinja
mar se smehlja.

5.

Poglejte, gori v tisti bajti
nikoli ni se pesem čula,
nocoj pa so si bajtna mati
zapeli redko pesmico:

Moj mož je zjutraj v daljno stran
odromal izmed gorskih koč,
s seboj je nesel beli dan,
doma je pustil črno noč.
S seboj je bele krone vzel,
doma je pustil prazen hram,
in od slabosti dan za dnem
na strehi poka trhli tram.
Le padi . . . padi tram na tram
in me pokoplji pod seboj:
če „blagi“ mož se vrne spet,
naj pa na grob poklekne moj! . . .

Da vedela sem v mladih dneh,
kaj stari dnevi prinesó,
poskrila bi se v zadnji kot,
če bi me v zakon prosil kdo!

Stoterna hvala ti, nezvesti,
da vodiš drugo pred oltar,
vsaj žalostinke bajtne mamke
ne bom prepevala nikdar.

6.

In s plamenom zagorele
spet so želje mi vesele.
Ali to so želje čiste,
niso več to želje tiste
po poljubih sladkosnedih,
po zaljubljenih pogledih.
Niso želje več brezmejne,
niso več ljubezni žejne,
K bajtni materi bi v gore
rade šle na tihe dvore.
Kakor valčke si studenec,
bajtna mati rožni venec
vedno vije si med prsti
in premoli vse po vrsti . . .
Tja me želja vsaka sili,
da bi z mamko vkup molili
za nezvestih src zvestost,
za mladostnih src modrost.

SILVIN SARDENKO:

GORSKI VIRI IN VERZI.

Nevesta noče biti.

Saj vedno, mati, ste mi bili ljubi —
kako da več vam nisem hčerka draga,
kaj silite od rodnega me praga? . . .
Četudi me bogata roka snubi,
pri polnih rokah samega srebra
osirotela sredi bi srca!

Nikoli v srcu želja mi ne vstane,
da bi pri vas ustreči ji ne mogla:
Stoterni cvet od vsakega mi vogla
pozdrave diha, v solncu obsijane,
in lice moje skoraj da ne ve,
kaj bridkogrenke, prave so solze.

Kaj rekla cerkev naša bo šentjurska,
ko videla ne bo me v svoji sredi!
— Kje neki hodi? Večni Oče vedi!
Oj, to je črna dušica zamurska,
da več ne spomni mojih se dobrot,
ki sem jih pred njo sipala povsod.

Tako si cerkev mislila bi z grička . . .
In ko bi pela sveti dan Gospodu,
razlegal glas bi se po savskemrodu,
in vsaka veja vsakega grmička
trepetajoč bi čula glasek njen —
le k meni ne bi mogel glas iskren.

Kar angelov izbral za rajske hrame,
nikogar Bog ne misli več izgnati.
O vem, da jaz vam nisem angel, mati,
pri vas doma pa so nebesa zame.
Usmilite se me, usmilite,
nikar me iz nebes ne silite!

A če me daste v tuji dom prerano —
ko vrnem spet do rodnega se sela,
že siv bo las mi silil izpod čela,
in v jamicah oko bo zakopano,
in prva guba preko mojih lic
bo pričala, da sem prišla iz vic.

Kajneda, mati, vi ste predobrotni,
ne boste več me silili od sebe?
Le tisti dom, ki mi ga smrt izgrebe,
le tisti novi dom bo moj samotni!
In ko bogati ženin pride spet,
tecite rajši vrata mu zapret!

SILVIN SARDENKO:

GORSKI VIRI IN VERZI.

Pri žalostnem veselju.

O svetega so Vida sejmu
k domači zopet sedli mizi,
domačo kapljico so pili,
domači vsi so prišli blizi:

Postarni očka s krivo pipo
in sin in hčerka brhkkih lic,
zgovorna teta s Podgorice,
zabavni izpod Vrha stric.

Le ene same, ene same,
najdražje bilo ni med vsemi:
na grobni vrt je svete Ane
počivat šla pred leti tremi . . .

Na grobi tam so zlati verzi:
„Iz tihe kličem jamice,
kjerkoli boste, dragi moji,
ne pozabite mamice!“

In danes niso je zabili:
Sejmujejo napol molče,
in kakor je sladkó to vince,
pa vendar je grenkó brez nje.

Pozabljen.

Odkar sem šel z domačih tal,
prijateljskih sem src iskal.
Oko je moje mnogoter
prijazen videlo pogled,
uho je moje mnogoter
presrčen slišalo pozdrav —
prijateljskih pa src nikjer
ni moglo srečati srce.

In kot bi v ječi bil zaprt,
osamljen hodil sem potr. .
In dvignil sem se iz teh ječ,
k nekdanjim srcem hrepeneč,
in srečal sem jih in spoznal,
nasmejal sem se jim ljubeč —
a niso me poznala več.

Pohitel sem od rodnih mest,
in roka stiskala je pest,
srce pa reklo je: Nikar!
Saj tudi večni je Vladar
po svetu tožil zapuščen:
Imajo ptice gnezda svoja,
lisica skriva v svoj se hram,
a Sin človekov trudne glave
naslóniti je nima kam . . .

Vsi petki kot svetki . . .

Moj lišček prepeva
od belega dneva,
od belega dneva
do črne noči.

In ptice sosedne,
tako radovedne,
tako radovedne
poslušajo ga.

Oj, me smo dejale,
da v kletki zaspale,
da v kletki zaspale
nam pesmi bi vse.

Sedaj ga pa čujmo
in glas občudujmo,
in glas občudujmo,
kako mu žgoli!

I v ozki so kletki
vsi petki kot svetki,
vsi petki kot svetki,
če v srcu je mir . . .

Moj lišček prepeva
od belega dneva,
od belega dneva
do črne noči.

SILVIN SARDENKO:

GORSKI VIRI IN VERZI.

Moja prijateljska drevesa.

Ne samujva, duša moja!
Brza krila daj razpeti,
kakor ptica poletiva
z mislimi po sinjem sveti.

Tam na gori trepetajo
draga najina drevesa . . .
Kaj da naju ni več blizu —
to nemirno jih pretresa.

Vrba glavo v potok sklanja,
smreka tožno se ozira,
breza bele toči kaplje,
bor se hladen razprostira.

Divji kostanj ni več v cvetu
bukev ni več v nasmehljaju,
lipa naju k sebi vabi,
in mecesen čaka naju — —

Vrba.

Ti jokava samotarka,
kaj zakrivaš mlado lice
med potokove vodice,
kakor trudna, vela starka?

Draga si mi bila včasi,
ko si žalovala vedno,
ko srce sem nosil bedno,
kakor prazni žitni klasi.

Danes sije solnce drugo.
Vso nekdanjost sem odslovil,
ne bi rad je več ponovil,
daj, še ti odloži tugo!

Kvišku bi se prav podali
gosti tvoji vsi vršički,
ne bi se te bali ptički,
kakor so se preje bali.

Smreka.

Ti sama hočeš, temna smreka,
da žalostno ti čas poteka:
še vedno, kakor davne dni,
brezplodno delo te mudi.

Še zmeraj ostre ti bodice
meglene šivajo tančice,
in razprostiraš jih čez hrib,
da se ti smeje nočni ščip.

I moje misli so brezplodne
nekdanj ti bile prav podobne,
a danes v duši ni več sanj,
ki jih pohodi beli dan.

Le kar v Resnici kal poganja,
to moja duša rada sanja:
ko motni mine sen mi ta,
Resnica sine vrh neba.

Breza.

Bela breza, drevce vitko,
kdo je v tvoje deblo nežno
z roko segel prenadležno
in zarezal rano bridko?

Da si rasla v skritem kotu,
ne na tem nevarnem potu,
ne bi morala zveneti,
kakor lilija poleti!

Kadar se bo dekle zalo
mimo tebe prismehljalo,
jo prijazno nagovori:
Deklica ne hodi gori
sama po nevarnem potu!
Doli bodi v skritem kotu,
da boš mogla še cveteti,
kakor lilija poleti . . .

Bor.

Žarel je v rujnem svitu bor,
kot da je od rubinov,
pod bor je prišel prenočit
nedko izmed trpinov.

Nad njim so ptice sto glasov
drobile v glasnem koru,
a potnik jim je pesem pel
o sebi in o boru.

— Ti stari bor, bi veren bil
moj spomenik nagroben,
podoben meni si tako,
jaz tebi sem podoben.

Kot tvoje veje, vijejo
življenja se mi poti,
nobena pa ne vodi me
k ljubezni in dobroti.

Oj, redka ptica prileti
na tebi gnezdo spletat —
oj redka misel prihiti
veselje mi obetat — — —

A dalje vse je pregrenko,
več kitic mož ni zložil —
Nad njim krilati pevski zbor
naprej je pesmi krožil.

Poslušal potnik je, poslušal,
poljubil rosno travo,
kot da bi slišal nad seboj
nebeško peti slavo.

Kostanj.

Vem, kostanji nimate spomina,
vendar si tako ljubo zašepetal,
ko sem stopil na tvoj prag zeleni,
kakor bi me, kostanj moj, spoznal.

Vem, kostanji nimate srca,
vendar v solncu toplega mi dneva
s hladno senco strežeš preljubeče,
kakor da ti to srce velevala.

Vem, kostanji duše nimate,
vendar vonjaš mehke vame dihe,
kakor mi bi o prihodnjih časih
razodeti hotel misli tihe.

Krasni tvoji časi so prihodnji:
najmanj boš še stokrat zelenel,
jasni moji časi so bodoči:
najmanj bom še tisočkrat zapel.

Bukev.

Bukev moja polnolista,
lepše barve ni zelene
kakor tvoja nežočista,
dražje znanke ni nobene
zate, kakor bela cerkev
vrh gorice je zelene.

Kadar cerkev se oglašá,
sapica je poučena,
vse pozdrave ti donaša.
Ti pa resna v svoji rasti
h cerkvi gledaš in se klanjaš
božji slavi, božji časti.
Tvoja srčasta peresa
trepetajo kakor srca,
ki se jim smejó nebesa.

Lipa.

Samó še tisto naj pozabim
kar sem pod streho tvojih vej
presanjal, ljuba lipa moja,
in mirna duša bo poslej.

Ah! bilo je . . . ko si cvetela,
kot da en sam si velik cvet.
Ah! bilo je . . . ko so pri tebi
čebele brale sladki med.

Najpridnejša izmed čebelic
je moja duša bivala,
nabirala je sladke sanje
in v dnu srca jih skrivala:

Da ne bi jih ljudje pobrali,
ki radi trgajo sladkost,

da resna jih gospa ne vzame,
ki vsi ji pravijo — modrost.

A glej! prišla so mnoga leta,
prosila nič, ne trkala,
sanjavo-mlado so sladkost
počasi mi posrkala.

Ti tega nisi kriva, lipa,
da so mi vzeli sladki med,
le to ni prav, da v cvetu svojem
nekdanjih me spominjaš let.

Mecesen.

Kako si vel, mecesen moj!
A kje je lanski bratec tvoj?
Ves dan sta se objemala,
na večer skup zadremala
kot brata dva, kot ljubčka dva
pred mano rastla sta oba.
In v senci vajini prijetni
kotiček našel sem poletni —
a tvojega ni bratca več!

Ta stari logar s Podgoré,
ki o ljubezni nič ne vé,
ni ljubljen bil in ljubil ni,
nikogar kakor dve reči:
le srnico ustréljeno
in južino zabeljeno —
ta logar vajine ljubeče
ni mogel zreti tihe sreče
in tvojega je bratca vzeli . . .

Mecesen moj, kako si vel,
ne boš, ne boš več zelenel!
Saj poje pesmica tako,
po celem svetu jo pojó:
Če eno ljubih src umre
za njim umira drugo še . . .

